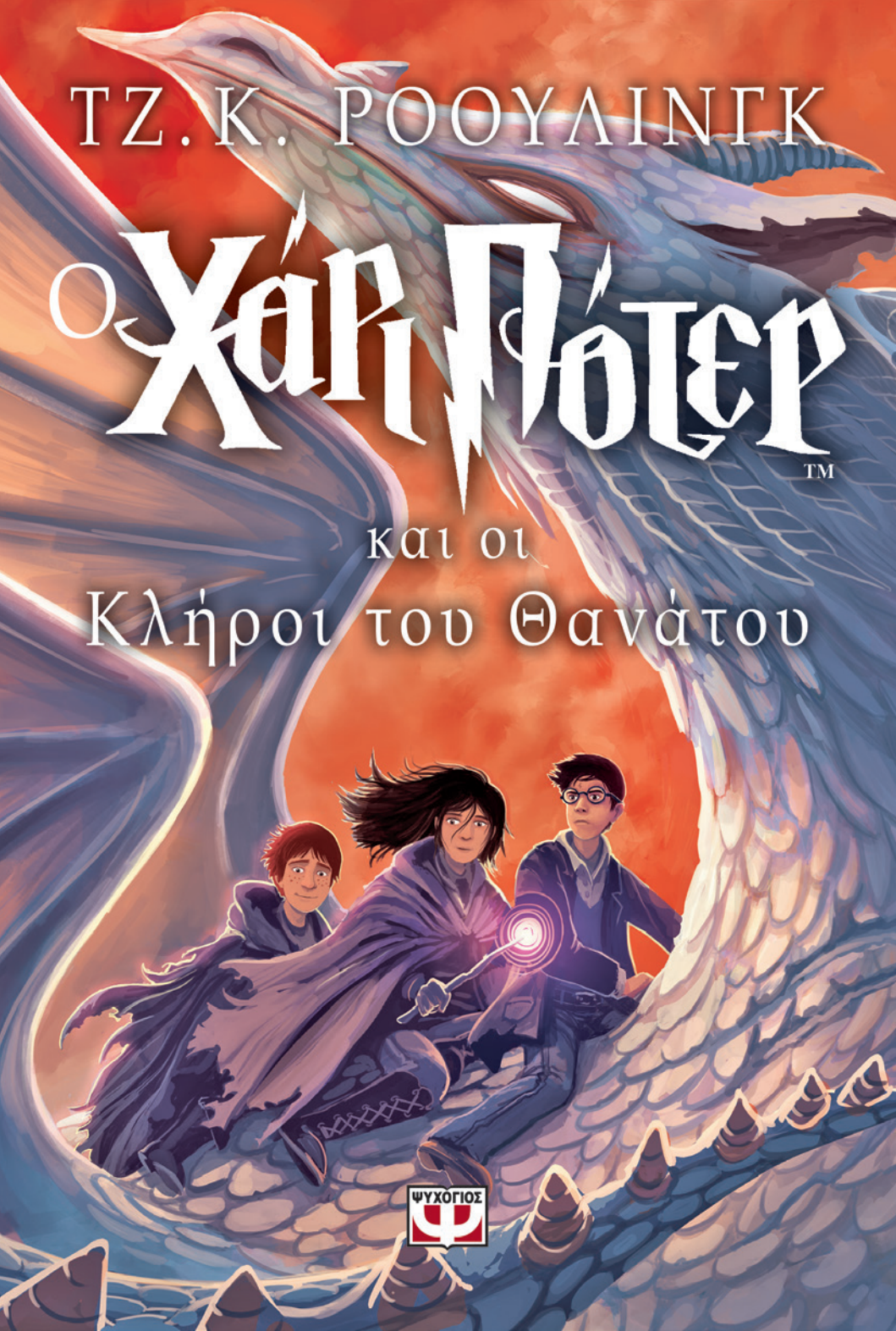

ΤΖ.Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ
Ο Χάρι Πότερ
™
και οι
Κλήροι του Θανάτου
ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ο Χάρι Πότερ

και οι

Κλήροι του Θανάτου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Harry Potter and the Deathly Hallows
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2007
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη, Αγγελική Μόσχου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 2007
Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling
All characters and elements © and TM Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, ζώντα ή τεθνεώτα, ονόματα ή καταστάσεις είναι τυχαία και ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα.

ISBN 978-960-453-282-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

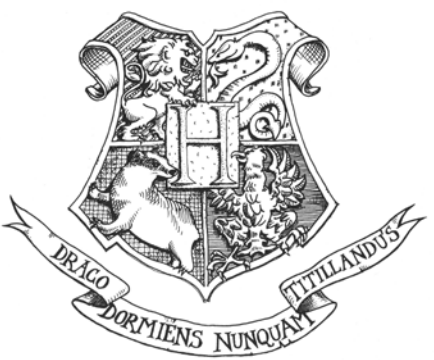
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ™

και οι Κλήροι του Θανάτου

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998, μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ – ΜΕΡΗ ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΥΟ (σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν), 2020, μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012, μτφρ. Έφη Τσιρώνη

«ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

«ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης

ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΕΥΚΟ, 2021 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Αύγουστος Κορτώ

ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018 (Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, 2021, μτφρ. Σοφία Γρηγορίου

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ: ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΡΙΝΤΕΛΒΑΛΝΤ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2018, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ: ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΝΤΑΜΠΛΝΤΟΡ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2022, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, εικονογραφημένη έκδοση, 2018, μτφρ. Μάια Ρούτσου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, εικονογραφημένη έκδοση, 2019, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, εικονογραφημένη έκδοση, 2021, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, εικονογραφημένη έκδοση, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2021, μτφρ. Μάια Ρούτσου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ, εικονογραφημένη έκδοση, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2023, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, εικονογραφημένη έκδοση, 2024, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Η αφιέρωση
αυτού του βιβλίου
διαιρείται σε επτά μέρη:
στον Νέιλ,
στην Τζέσικα,
στον Ντέιβιντ,
στον Κένζι,
στην Ντι,
στην Αν και
σ' εσένα,
αν έχεις μείνει
«κολλημένος»
με τον Χάρι
ως το τέλος.

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Ο θάνατος δεν είναι παρά ένας διάπλους του κόσμου, όπως διασχίζουν οι φίλοι τις θάλασσες· εξακολουθούν να ζουν ο ένας μέσα στον άλλον. Γιατί είναι επιτακτική ανάγκη η παρουσία τους, το ν᾽ αγαπούν και να βιώνουν αυτό που υπάρχει παντού. Στον θεϊκό αυτόν καθρέφτη βλέπονται πρόσωπο με πρόσωπο· και η σχέση τους είναι ελεύθερη όσο κι αγνή. Αυτή είναι η αξία των φίλων, γιατί ακόμη κι αν ειπωθεί πως πέθαναν, η φιλία κι η συντροφιά τους είναι, με την καλύτερη έννοια, πάντα παρούσα, γιατί είναι αθάνατη.

Ουίλιαμ Πεν,
Περισσότεροι Καρποί της Μοναξιάς

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Η επάνοδος του Άρχοντα του Σκότους

Οι δύο άντρες εμφανίστηκαν από το πουθενά στο στενό, φεγγαρόλουστο σοκάκι, σε απόσταση λίγων μέτρων μεταξύ τους. Προς στιγμήν στάθηκαν ακίνητοι, με τα ραβδιά τους στα χέρια να σημαδεύονται κατάστηθα· κατόπιν, μόλις αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο, έκρυψαν τα ραβδιά κάτω από τις κάπες τους και κίνησαν προς την ίδια κατεύθυνση με ταχύ βήμα.

«Τι νέα;» ρώτησε ο ψηλότερος από τους δύο.

«Τα καλύτερα», αποκρίθηκε ο Σέβερους Σνέιπ.

Στην αριστερή πλευρά του στενού δρόμου φύτρωναν άγριες χαμηλές βατομουριές ενώ στη δεξιά υψωνόταν ένας περιποιημένος θαμνοφράχτης. Καθώς οι δύο άντρες βάδιζαν δίπλα δίπλα, οι μακριές κάπες ανέμιζαν γύρω απ᾽ τους αστραγάλους τους.

«Φοβήθηκα ότι θ᾽ αργήσω», είπε ο Γιάξλεϊ· τα σκληρά χαρακτηριστικά του τη μια φωτίζονταν και την άλλη χάνονταν στο σκοτάδι, όταν τα κλαδιά των γειτονικών δέντρων έκρυβαν το φεγγάρι. «Ήταν πιο δύσκολο απ᾽ ό,τι περίμενα. Ελπίζω όμως να μείνει ικανοποιημένος. Εσύ είσαι σίγουρος ότι θα έχεις καλή υποδοχή;»

Ο Σνέιπ ένευσε καταφατικά, αλλά δεν μπήκε σε λεπτομέρειες. Έστριψαν δεξιά, σ᾽ έναν φαρδύ ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε έξω από το σοκάκι. Στο ίδιο σημείο έστριβε κι ο ψηλός θαμνοφράχτης, ο οποίος προχωρούσε και χανόταν πίσω από μια επιβλητική πύλη με σιδερένιες καγκελόπορτες που έκλειναν τον δρόμο των δύο αντρών. Κανένας τους δεν έκοψε το βήμα του· σήκωσαν αμίλητοι τα αριστερά τους χέρια σαν σε χαιρετισμό και πέρασαν μέσα από τα μαύρα σίδερα λες και ήταν άυλα.

Οι φράχτες από ελατόξυλο απορροφούσαν τον ήχο από τα βή-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

ματα των δύο αντρών. Από κάπου στα δεξιά τους ακούστηκε ένα θρόισμα. Ο Γιάξλεϊ σήκωσε πάλι το ραβδί του, σημαδεύοντας πάνω από το κεφάλι του συντρόφου του, αλλά αποδείχτηκε πως η πηγή του θορύβου δεν ήταν παρά ένα κατάλευκο παγόνι που βάδιζε καμαρωτά πάνω στον θαμνοφράχτη.

«Πάντα καλοπερασάκιας ο Λούσιους. Άκου *παγόνια*…!» κάγχασε ο Γιάξλεϊ, καθώς έκρυβε το ραβδί κάτω από την κάπα του.

Μια πανέμορφη έπαυλη ξεπρόβαλε μέσα απ᾽ το σκοτάδι στο τέρμα της ευθείας· τα παράθυρα του ισογείου με τα ρομβοειδή τζάμια ήταν ολόφωτα. Κάπου στον σκοτεινό κήπο πίσω από τον θαμνοφράχτη ερχόταν ο κελαρυστός ήχος από ένα σιντριβάνι. Χαλίκια κριτσάνιζαν κάτω από τα πέλματά τους, καθώς ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κατευθύνονταν βιαστικά στην εξώπορτα, που άνοιξε από μέσα μόλις πλησίασαν, αν και δεν εμφανίστηκε κανείς.

Το χολ της εισόδου ήταν τεράστιο, με διακριτικό φωτισμό και πολυτελή διακόσμηση, ενώ ένα εκπληκτικό χαλί κάλυπτε σχεδόν όλο το πέτρινο δάπεδο. Στους τοίχους, τα μάτια των πορτρέτων με τα πελιδνά πρόσωπα ακολούθησαν τον Σνέιπ και τον Γιάξλεϊ καθώς περνούσαν. Οι δυο άντρες σταμάτησαν μπροστά σε μια βαριά ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Για κλάσμα του δευτερολέπτου δίστασαν κι ύστερα ο Σνέιπ γύρισε το μπρούντζινο πόμολο.

Η σάλα ήταν γεμάτη σιωπηλούς ανθρώπους που κάθονταν γύρω από ένα μακρύ σκαλιστό τραπέζι. Τα κανονικά έπιπλα του δωματίου είχαν τραβηχτεί πρόχειρα δίπλα στους τοίχους. Τον χώρο φώτιζε μια μεγάλη φωτιά σ᾽ ένα ωραίο μαρμάρινο τζάκι, πάνω από το οποίο κρεμόταν ένας επίχρυσος καθρέφτης. Ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κοντοστάθηκαν για λίγο στο κατώφλι. Καθώς τα μάτια τους συνήθιζαν στο μισόφωτο, στράφηκαν στο πιο εντυπωσιακό στοιχείο της σκηνής: μια φαινομενικά αναίσθητη ανθρώπινη φιγούρα κρεμόταν ανάποδα πάνω απ᾽ το τραπέζι και περιστρεφόταν αργά σαν να αιωρούνταν, δεμένη από κάποιο αόρατο σχοινί, ενώ συνάμα η σιλουέτα της αντιφέγγιζε στον καθρέφτη και στη γυμνή λουστραρισμένη επιφάνεια του τραπεζιού. Κανένας από όσους κάθονταν γύρω από αυτό το μοναδικό θέαμα δεν κοιτούσε, εκτός από έναν χλωμό νεα-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

ρό που βρισκόταν ακριβώς από κάτω. Κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια του σαν να μην μπορούσε να τα αποτρέψει απ᾽ αυτό.

«Γιάξλεϊ, Σνέιπ», ακούστηκε μια δυνατή καθαρή φωνή απ᾽ την κορφή του τραπεζιού. «Λίγο ακόμη και θ᾽ αργούσατε». Αυτός που μίλησε καθόταν ακριβώς μπροστά από το τζάκι, έτσι που οι νεοφερμένοι δε διέκριναν στην αρχή παρά μόνο το περίγραμμα της σιλουέτας του. Ωστόσο, καθώς πλησίαζαν, το πρόσωπό του έλαμψε στο μισόφωτο, άτριχο, φιδίσιο, με σχισμές αντί για ρουθούνια κι αστραφτερά κατακόκκινα μάτια με κάθετες κόρες. Ήταν τόσο ωχρός που εξέπεμπε, θαρρείς, μια μαργαριταρένια λάμψη. «Σέβερους, εδώ», πρόσταξε ο Βόλντεμορτ δείχνοντας την καρέκλα στα δεξιά του. «Γιάξλεϊ, δίπλα στον Ντολόχοβ».

Οι δύο άντρες κάθισαν εκεί όπου τους υπέδειξε. Τα περισσότερα μάτια στο τραπέζι καρφώθηκαν στον Σνέιπ και ήταν αυτός στον οποίο απευθύνθηκε πρώτα ο Βόλντεμορτ.

«Λοιπόν;»

«Άρχοντά μου, το Τάγμα του Φοίνικα σκοπεύει να μετακινήσει τον Χάρι Πότερ από το τωρινό του κρησφύγετο το ερχόμενο Σάββατο, μόλις νυχτώσει».

Το ενδιαφέρον των παριστάμενων κορυφώθηκε· κάποιοι σφίχτηκαν κι άλλοι ανασάλεψαν νευρικά, αλλά όλοι είχαν καρφωμένο το βλέμμα τους στον Σνέιπ και τον Βόλντεμορτ.

«Το Σάββατο… μόλις νυχτώσει», επανέλαβε ο Βόλντεμορτ. Τα κόκκινα μάτια του καρφώθηκαν στα μαύρα του Σνέιπ με τέτοια ένταση που ορισμένοι από τους παριστάμενους γύρισαν από την άλλη, προφανώς γιατί φοβήθηκαν ότι αυτό το φλογερό βλέμμα θα τους τσουρουφλίσει. Ο Σνέιπ όμως το ανταπέδωσε ατάραχος και λίγες στιγμές αργότερα το στόμα του Βόλντεμορτ, άσαρκο, χωρίς χείλια, ανασηκώθηκε στις άκρες από κάτι σαν χαμόγελο.

«Ωραία, πολύ ωραία. Και η πληροφορία αυτή προέρχεται…»

«Από την πηγή που συζητήσαμε», απάντησε ο Σνέιπ.

«Άρχοντά μου…» Ο Γιάξλεϊ είχε σκύψει στο μακρύ τραπέζι για να δει καλύτερα τον Βόλντεμορτ και τον Σνέιπ. Όλα τα κεφάλια στράφηκαν προς το μέρος του. «Άρχοντά μου, άλλα έχω ακούσει εγώ». Ο Γιάξλεϊ περίμενε, αλλά ο Βόλντεμορτ δεν έβγαλε λέξη, κι

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

έτσι συνέχισε: «Κάποια στιγμή ξέφυγε του Ντάουλις, του χρυσούχου, ότι ο Πότερ θα μετακινηθεί τη νύχτα της τριακοστής του μηνός, την παραμονή που κλείνει τα δεκαεπτά του χρόνια».

Ο Σνέιπ χαμογέλασε. «Οι πηγές μου μου λένε ότι υπάρχει σχέδιο ν᾽ αφήσουν παραπλανητικά ίχνη· και είναι λογικό. Σίγουρα έχουν κάνει στον Ντάουλις το ξόρκι που προκαλεί πνευματική σύγχυση. Δε θα είναι η πρώτη φορά, όλοι ξέρουν πως είναι επιδεκτικός».

«Σε διαβεβαιώνω, άρχοντά μου, ο Ντάουλις έδειχνε πολύ σίγουρος», επέμεινε ο Γιάξλεϊ.

«Αν βρισκόταν υπό την επήρεια του ξορκιού, και βέβαια ήταν σίγουρος», πήρε πάλι τον λόγο ο Σνέιπ. «Κι εγώ διαβεβαιώνω εσένα, Γιάξλεϊ, ότι το Γραφείο Χρυσούχων δε θα αναλάβει πια κανένα ρόλο στην προστασία του Χάρι Πότερ. Το Τάγμα πιστεύει πως έχουμε διεισδύσει στο Υπουργείο».

«Να λοιπόν που σκέφτηκε και κάτι σωστό το Τάγμα, ε;» είπε ένας άντρας που καθόταν οκλαδόν σε μικρή απόσταση από τον Γιάξλεϊ· γέλασε ασθματικά και κάποιοι τον μιμήθηκαν.

Ο Βόλντεμορτ δε γέλασε. Σήκωσε ψηλά το βλέμμα του, στο σώμα που περιστρεφόταν πάνω απ᾽ τα κεφάλια τους, και το κοίταξε χαμένος, θαρρείς, στις σκέψεις του.

«Άρχοντά μου», συνέχισε ο Γιάξλεϊ, «ο Ντάουλις πιστεύει ότι θα χρησιμοποιηθεί μια ολόκληρη μονάδα χρυσούχων για τη μεταφορά του μικρού…»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το μακρύ λευκό χέρι του και ο Γιάξλεϊ σώπασε αμέσως, κοιτάζοντας χολωμένος τον Βόλντεμορτ που στράφηκε στον Σνέιπ. «Ποιο θα είναι το επόμενο κρησφύγετο του μικρού;»

«Η κατοικία ενός μέλους του Τάγματος», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Σύμφωνα με την πηγή μου, το σπίτι αυτό έχει ενισχυθεί με όλα τα μέσα προστασίας που μπορούν να προσφέρουν το Τάγμα και το Υπουργείο. Νομίζω ότι, αν καταφέρει να φτάσει εκεί, άρχοντά μου, θα έχουμε μηδαμινές ελπίδες να τον πιάσουμε, εκτός φυσικά αν πέσει στα χέρια μας το Υπουργείο πριν από το ερχόμενο Σάββατο, οπότε θα μας δοθεί η δυνατότητα να ανακαλύψουμε και να λύσουμε αρκετά προστατευτικά ξόρκια ώστε να μπορέσουμε να σπάσουμε και τα υπόλοιπα».

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

«Λοιπόν, Γιάξλεϊ;» φώναξε ο Βόλντεμορτ στο βάθος του τραπεζιού, ενώ η φωτιά έδινε μια παράξενη γυαλάδα στα κατακόκκινα μάτια του. «*Θα έχει* πέσει το Υπουργείο μέχρι το επόμενο Σάββατο;»

Όλα τα κεφάλια γύρισαν πάλι.

Ο Γιάξλεϊ στύλωσε τους ώμους του. «Έχω καλά νέα, άρχοντά μου, γι' αυτό το θέμα. Κατάφερα –με τεράστιες δυσκολίες και προσπάθειες– να κάνω την εξουσιαστική κατάρα στον Πίο Θίκνες».

Πολλοί από αυτούς που κάθονταν γύρω από τον Γιάξλεϊ έδειξαν να εντυπωσιάζονται. Ο Ντολόχοβ, ένας άντρας με μακρύ χλωμό πρόσωπο, τον χτύπησε στην πλάτη.

«Είναι μια αρχή», σχολίασε ο Βόλντεμορτ. «Αλλά ο Θίκνες είναι μόνο ένας. Ο Σκρίμτζεουρ πρέπει να περιστοιχίζεται από δικούς μας ανθρώπους προτού δράσω. Μια αποτυχημένη απόπειρα κατά της ζωής του υπουργού θα μου κοστίσει πολύτιμο έδαφος».

«Ναι, άρχοντά μου, είναι γεγονός, αλλά, όπως ξέρεις, ο Πίος Θίκνες, ως επικεφαλής του Τμήματος Επιβολής του Μαγικού Νόμου, έχει τακτική επαφή όχι μόνο με τον ίδιο τον υπουργό αλλά και με τους επικεφαλής όλων των άλλων τμημάτων του Υπουργείου. Πιστεύω πως θα είναι εύκολο, τώρα που έχουμε υπό τον έλεγχό μας έναν τόσο υψηλά ιστάμενο, να υποτάξουμε και τους υπόλοιπους ώστε να συνεργαστούν όλοι μαζί για να ρίξουν τον Σκρίμτζεουρ».

«Αρκεί να μην ανακαλύψουν τον φίλο μας τον Θίκνες προτού μεταστρέψει τους υπόλοιπους», παρατήρησε ο Βόλντεμορτ. «Σε κάθε περίπτωση, είναι απίθανο να γίνει δικό μου το Υπουργείο πριν από το επόμενο Σάββατο. Αν δεν μπορούμε ν' αγγίξουμε τον μικρό στον προορισμό του, τότε θα πρέπει να γίνει προτού ταξιδέψει».

«Εδώ έχουμε το πλεονέκτημα, άρχοντά μου», παρενέβη ο Γιάξλεϊ, που ήταν αποφασισμένος να κερδίσει την επιδοκιμασία του. «Έχουμε τοποθετήσει ήδη αρκετούς δικούς μας στο Τμήμα Μαγικών Μεταφορών. Αν διακτινιστεί ο Πότερ ή χρησιμοποιήσει το Δίκτυο Μαγικής Ροής, θα το μάθουμε αμέσως».

«Δε θα κάνει τίποτε από τα δύο», απάντησε ο Σνέιπ. «Το Τάγμα έχει αποκλείσει κάθε μορφής μεταφορά που ελέγχεται ή ρυθμίζεται από το Υπουργείο· είναι καχύποπτοι με οτιδήποτε αφορά τον συγκεκριμένο χώρο».

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

«Τόσο το καλύτερο», ακούστηκε ο Βόλντεμορτ. «Θ᾽ αναγκαστεί να βγει στ᾽ ανοιχτά κι έτσι θα τον πιάσουμε πολύ πιο εύκολα». Κοίταξε ξανά το σώμα που περιστρεφόταν αργά. «Θ᾽ ασχοληθώ μαζί του εγώ προσωπικά», πρόσθεσε. «Έχουν γίνει πολλά λάθη σε ό,τι αφορά τον Χάρι Πότερ. Μερικά από αυτά ήταν δικά μου. Το ότι ζει ο Πότερ οφείλεται περισσότερο στις αστοχίες μου παρά στις επιτυχίες του». Όσοι κάθονταν γύρω από το τραπέζι, όλοι ανεξαιρέτως, κοίταξαν τον Βόλντεμορτ φοβισμένοι, σαν να περίμεναν ότι θα τους χρεώσει το ότι ήταν ζωντανός ο Χάρι Πότερ. Ωστόσο, ο Βόλντεμορτ απευθυνόταν περισσότερο στον εαυτό του παρά σ᾽ εκείνους, κοιτάζοντας πάντα το αναίσθητο σώμα που κρεμόταν από πάνω του. «Ήμουν απρόσεκτος, με αποτέλεσμα να χάσω την εύνοια της τύχης και να μην εκμεταλλευτώ τις ευκαιρίες, παράγοντες που καταστρέφουν όλα τα σχέδια εκτός από τα πιο καλοστημένα. Πήρα όμως το μάθημά μου. Κατάλαβα κάποια πράγματα που δεν τα είχα κατανοήσει πριν. Πρέπει να είμαι εγώ αυτός που θα σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, κι αυτό θα κάνω».

Σαν σε απόκριση σ᾽ αυτά τα λόγια, ακούστηκε αίφνης μια κραυγή, μια ανατριχιαστική μακρόσυρτη κραυγή απόγνωσης και πόνου. Πολλοί από τους παριστάμενους χαμήλωσαν ξαφνιασμένοι το βλέμμα τους, γιατί ήταν λες και ήρθε ο θόρυβος κάτω από τα πόδια τους.

«Ποντικοουρά», πρόφερε ο Βόλντεμορτ, χωρίς ν᾽ αλλάξει τον ήρεμο στοχαστικό τόνο του και δίχως να τραβήξει το βλέμμα του από το περιστρεφόμενο σώμα, «δε σου έχω πει να κρατάς ήσυχο τον κρατούμενό μας;»

«Ε… ναι… άρχοντά μου», κοντανάσανε ένας μικροκαμωμένος άντρας στη μέση του τραπεζιού, που καθόταν τόσο βαθιά στην καρέκλα του ώστε νόμιζες, με την πρώτη ματιά, πως ήταν άδεια. Την επόμενη στιγμή πετάχτηκε από τη θέση του και βγήκε βιαστικά από τη σάλα, αφήνοντας πίσω του μια παράξενη ασημιά μαρμαρυγή.

«Όπως έλεγα», συνέχισε ο Βόλντεμορτ, κοιτάζοντας πάλι τα τραβηγμένα πρόσωπα των οπαδών του, «τώρα ξέρω καλύτερα. Θα χρειαστεί, για παράδειγμα, να δανειστώ το ραβδί κάποιου από σας προτού πάω να σκοτώσω τον Χάρι Πότερ».

Στα πρόσωπα γύρω του αποτυπώθηκε μια έκφραση βαθιάς κα-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

τάπληξης· ήταν σαν να είχε ανακοινώσει πως ήθελε να δανειστεί το μπράτσο τους.

«Κανείς εθελοντής;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ. «Για να δούμε… Λούσιους, δε βλέπω τον λόγο να κρατήσεις το ραβδί σου».

Ο Λούσιους Μαλφόι ανάβλεψε απότομα. Το δέρμα του ήταν κιτρινωπό σαν κερί στην ανταύγεια της φωτιάς και τα μάτια του βουλιαγμένα στις κόγχες τους κι ανταριασμένα. Όταν μίλησε, η φωνή του ήχησε βραχνή: «Άρχοντά μου;»

«Το ραβδί σου, Λούσιους. Ζήτησα το ραβδί σου».

«Μα…»

Ο Μαλφόι κοίταξε τη γυναίκα του, που καθόταν δίπλα του. Είχε καρφωμένο το βλέμμα της ίσια μπροστά, κατάχλωμη όπως εκείνος, με τα ξανθά της μαλλιά ελεύθερα στην πλάτη της· ωστόσο τα λεπτά της δάχτυλα έσφιξαν φευγαλέα τον καρπό του κάτω από το τραπέζι. Στο άγγιγμά της ο Μαλφόι έχωσε το χέρι του στον μανδύα του, έβγαλε το ραβδί και το έστειλε, χέρι με χέρι, στον Βόλντεμορτ, που το κράτησε μπροστά στα κόκκινα μάτια του και το περιεργάστηκε προσεκτικά.

«Από τι είναι;»

«Από φτελιά, άρχοντά μου», ψιθύρισε ο Μαλφόι.

«Κι η καρδιά;»

«Από δράκο – χορδή καρδιάς δράκου».

«Ωραία», επιδοκίμασε ο Βόλντεμορτ. Έβγαλε το δικό του ραβδί και συνέκρινε το μήκος τους.

Ο Λούσιους Μαλφόι έκανε μία ασυναίσθητη κίνηση· για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου φάνηκε ότι περίμενε να πάρει το ραβδί του Βόλντεμορτ σε αντάλλαγμα για το δικό του. Η κίνησή του δε διέφυγε του Βόλντεμορτ, και τα μάτια του στρογγύλεψαν μοχθηρά.

«Να σου δώσω το ραβδί μου, Λούσιους; Το *δικό μου* ραβδί;» ρώτησε απειλητικά. Κάποιοι χαχάνισαν. «Σου έδωσα την ελευθερία σου, Λούσιους, δε σου αρκεί αυτό;» συνέχισε ο Βόλντεμορτ. «Μα έχω προσέξει ότι εσύ κι η οικογένειά σου δεν είστε και τόσο χαρούμενοι τώρα τελευταία… Για ποιο λόγο σάς δυσαρεστεί η παρουσία μου στο σπίτι σας, Λούσιους;»

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

«Για κανέναν… για κανέναν, άρχοντά μου!»

«Τι *ψέμα*, Λούσιους…»

Η χαμηλή φωνή συνέχισε ν᾽ ακούγεται σαν συριγμός ακόμη κι όταν σταμάτησε να κινείται το απαίσιο στόμα. Καθώς το σφύριγμα δυνάμωνε, κάποιοι μάγοι συγκράτησαν με κόπο το ρίγος τους· κάτι βαρύ σερνόταν στο δάπεδο κάτω από το τραπέζι.

Ένα τεράστιο φίδι εμφανίστηκε και άρχισε να σκαρφαλώνει αργά στην καρέκλα του Βόλντεμορτ. Ανέβαινε, ανέβαινε ατέλειωτο, ώσπου ήρθε και κάθισε στους ώμους του Βόλντεμορτ· ο λαιμός του ήταν χοντρός σαν ανθρώπινος μηρός· τα μάτια, με τις κόρες σαν κάθετες σχισμές, γυάλινα. Ο Βόλντεμορτ χάιδεψε αφηρημένα το φίδι με τα μακριά λεπτά του δάχτυλα, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από τον Λούσιους Μαλφόι.

«Γιατί δείχνουν οι Μαλφόι τόσο δυστυχισμένοι από τη μοίρα τους; Δεν είναι η επιστροφή μου, η ανάκτηση της δύναμής μου, αυτό που ισχυρίζονταν πως επιθυμούσαν όλα αυτά τα χρόνια;»

«Φυσικά, άρχοντά μου», βιάστηκε να απαντήσει ο Λούσιους Μαλφόι. Σφούγγισε τον ιδρώτα από το πάνω χείλος του με χέρι που έτρεμε. «Το επιθυμούσαμε… και το επιθυμούμε».

Η γυναίκα του, στ᾽ αριστερά του, έγνεψε αλλόκοτα, άκαμπτα, τραβώντας τα μάτια της από τον Βόλντεμορτ και το φίδι. Στα δεξιά του, ο γιος του ο Ντράκο, που κοιτούσε το ανάποδα κρεμασμένο σώμα, έριξε ένα φοβισμένο φευγαλέο βλέμμα στον Βόλντεμορτ, αποφεύγοντας να διασταυρωθούν οι ματιές τους.

«Άρχοντά μου», είπε μια μελαχρινή γυναίκα από τη μέση του τραπεζιού, με φωνή πνιχτή από συγκίνηση, «είναι τιμή μας που βρίσκεσαι εδώ, στο πατρικό μας σπίτι. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση».

Καθόταν δίπλα στην αδελφή της κι ήταν τόσο διαφορετική στην εμφάνιση, με τα μαύρα μαλλιά της και τα μάτια με τα βαριά βλέφαρα, όσο και στη στάση και τη συμπεριφορά της· ενώ η Ναρσίσα καθόταν αλύγιστη κι ανέκφραστη, η Μπέλατριξ ήταν σκυμμένη προς τον Βόλντεμορτ γιατί η λαχτάρα της να είναι κοντά του δεν μπορούσε να εκφραστεί μόνο με λόγια.

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση», επανέλαβε ο Βόλντε-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

μορτ, γέρνοντας στο πλάι το κεφάλι του καθώς περιεργαζόταν την Μπέλατριξ. «Αυτό έχει μεγάλη αξία από τα χείλη σου, Μπέλατριξ».

Το πρόσωπο της γυναίκας κοκκίνισε· τα μάτια της δάκρυσαν από χαρά. «Δε λέω παρά την αλήθεια, άρχοντά μου!»

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση… ακόμη και σε σύγκριση με το ευτυχές γεγονός που, όπως ακούω, συνέβη αυτή την εβδομάδα στην οικογένειά σας;»

Τον κοίταξε με χείλη μισάνοιχτα, εμφανώς απορημένη. «Δεν καταλαβαίνω, άρχοντά μου».

«Εννοώ την ανιψιά σου, Μπέλατριξ. Και δική σας, Λούσιους και Ναρσίσα. Που μόλις παντρεύτηκε τον λυκάνθρωπο, τον Ρέμους Λούπιν. Πόσο θα πρέπει να καμαρώνετε!»

Ειρωνικά γέλια ακούστηκαν από τους υπόλοιπους. Πολλοί έσκυψαν μπροστά για να ανταλλάξουν χαιρέκακα βλέμματα και μερικοί χτύπησαν τη γροθιά τους στο τραπέζι. Το μεγάλο φίδι, ενοχλημένο από τη φασαρία, άνοιξε το στόμα του και σφύριξε θυμωμένο, μα οι Θανατοφάγοι δεν το άκουσαν, τόσο πολύ χαίρονταν για τον εξευτελισμό της Μπέλατριξ και του Μαλφόι. Το πρόσωπο της Μπέλατριξ, που πριν από λίγες στιγμές έλαμπε από ευτυχία, τώρα ήταν διάσπαρτο από ένα άσχημο κόκκινο χρώμα.

«Δεν είναι ανιψιά μας, αφέντη μου», αναφώνησε μέσα στη γενική θυμηδία. «Εμείς –η Ναρσίσα κι εγώ– δεν έχουμε ξαναδεί την αδελφή μας από τότε που παντρεύτηκε τον λασποαίματο. Δεν έχουμε καμιά σχέση μ᾽ αυτό το βρομόπαιδο ούτε με το τέρας που παντρεύτηκε».

«Εσύ τι λες, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ και μολονότι η φωνή του ήταν σιγανή, ακούστηκε καθαρά μες στα σφυρίγματα και τις κοροϊδίες. «Θα φυλάς τα κουτάβια τους;»

Τα γέλια δυνάμωσαν. Ο Ντράκο Μαλφόι κοίταξε έντρομος τον πατέρα του, που είχε χαμηλωμένο το βλέμμα του, κι ύστερα τα μάτια του διασταυρώθηκαν με της μητέρας του. Εκείνη έγνεψε όχι μ᾽ ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού της και στη συνέχεια κάρφωσε ξανά το ανέκφραστο βλέμμα της στον απέναντι τοίχο.

«Αρκετά», μίλησε ο Βόλντεμορτ, χαϊδεύοντας το θυμωμένο φίδι. «Αρκετά». Τα γέλια κόπηκαν με το μαχαίρι. «Πολλά απ᾽ τα πα-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

λαιότερα οικογενειακά δέντρα νοσούν με το πέρασμα του χρόνου», συμπλήρωσε, ενώ η Μπέλατριξ τον κοιτούσε ικετευτικά και με κομμένη την ανάσα. «Κι εσείς πρέπει να κλαδέψετε το δικό σας για να διατηρηθεί υγιές, σωστά; Να κόψετε εκείνα τα κλαδιά που απειλούν την υγεία του υπόλοιπου δέντρου».

«Ναι, άρχοντά μου», ψιθύρισε η Μπέλατριξ και τα μάτια της πλημμύρισαν ξανά με δάκρυα ευγνωμοσύνης. «Σε πρώτη ευκαιρία!»

«Έτσι θα γίνει», κατένευσε ο Βόλντεμορτ. «Και όπως στην οικογένειά σας, έτσι και στον υπόλοιπο κόσμο… θα αφαιρέσουμε το καρκίνωμα που μας μολύνει, μέχρι να μείνουν μόνο αυτοί που έχουν γνήσιο, ανόθευτο αίμα…»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το ραβδί του Λούσιους Μαλφόι και σημάδεψε μ᾽ ένα ανάλαφρο τίναγμα το σώμα που περιστρεφόταν αργά, κρεμασμένο πάνω απ᾽ το τραπέζι. Η φιγούρα ζωντάνεψε μ᾽ ένα βογκητό κι άρχισε να παλεύει με αόρατα δεσμά.

«Αναγνωρίζεις την καλεσμένη μας, Σέβερους;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ.

Ο Σνέιπ ύψωσε το βλέμμα του στο ανάποδα κρεμασμένο πρόσωπο. Τώρα όλοι οι Θανατοφάγοι κοιτούσαν την αιχμάλωτη σαν να τους είχε δοθεί άδεια να φανερώσουν την περιέργειά τους. Καθώς στρεφόταν προς τη φωτιά, η γυναίκα ψέλλισε με ραγισμένη, πανικόβλητη φωνή: «Σέβερους! Βοήθεια!»

«Α… βέβαια», απάντησε ο Σνέιπ, καθώς η αιχμάλωτη ξαναγύριζε αργά προς την άλλη πλευρά.

«Κι εσύ, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ, χαϊδεύοντας τη μουσούδα του φιδιού με το ελεύθερο χέρι του.

Ο Ντράκο έγνεψε όχι μ᾽ ένα νευρικό κούνημα του κεφαλιού του. Τώρα που η γυναίκα είχε ξυπνήσει, του ήταν αδύνατον να την κοιτάξει.

«Μα δε θα επέλεγες ποτέ το μάθημά της», συμπλήρωσε ο Βόλντεμορτ. «Για όσους δεν την ξέρετε, απόψε έχουμε κοντά μας την Τσάριτι Μπέρμπατζ που, μέχρι πρόσφατα, δίδασκε στη Σχολή Χόγκουαρτς για Μαγείες και Ξόρκια». Στο τραπέζι επικράτησε ένα μικρό σούσουρο, ως δείγμα αναγνώρισης. Μια εύσωμη σκυφτή γυναίκα με μυτερά δόντια κακάρισε. «Ναι… η καθηγήτρια Μπέρ-

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

μπατζ δίδασκε στα παιδιά των μάγων σχετικά με τους Μαγκλ… ότι δεν είναι και τόσο διαφορετικοί από εμάς…»

Ένας Θανατοφάγος έφτυσε στο δάπεδο. Η Τσάριτι Μπέρμπατζ, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε πάλι να κοιτάζει τον Σνέιπ. «Σέβερους… σε παρακαλώ… σε παρακαλώ…»

«Σιωπή», έκανε ο Βόλντεμορτ μ᾽ άλλο ένα τίναγμα του ραβδιού του Μαλφόι, και η Τσάριτι σώπασε σαν να την είχαν φιμώσει. «Και καθώς δεν της αρκούσε που διέφθειρε και δηλητηρίαζε τα μυαλά των παιδιών μας, την περασμένη εβδομάδα η καθηγήτρια Μπέρμπατζ δημοσίευσε στον *Ημερήσιο Προφήτη* μια φλογερή συνηγορία για τους λασποαίματους. Οι μάγοι, λέει, πρέπει να αποδεχτούν αυτούς τους κλέφτες των γνώσεων και της μαγείας μας. Η εξάλειψη των καθαρόαιμων, λέει η καθηγήτρια Μπέρμπατζ, είναι ένα λίαν επιθυμητό γεγονός… αν ήταν στο χέρι της, θα μας έβαζε να ζευγαρώσουμε όλοι με λασποαίματους… και με λυκάνθρωπους, το δίχως άλλο…»

Αυτή τη φορά δε γέλασε κανείς. Ο θυμός κι η περιφρόνηση στη φωνή του Βόλντεμορτ ήταν ολοφάνερα. Η Τσάριτι Μπέρμπατζ, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε για τρίτη φορά απέναντι στον Σνέιπ. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της στα μαλλιά της. Ο Σνέιπ ανταπέδωσε με τη μεγαλύτερη απάθεια το βλέμμα της μέχρι που το πρόσωπό της γύρισε από την άλλη.

«*Αβάντα Κεντάβρα*».

Μια πράσινη λάμψη φώτισε και την τελευταία γωνιά της σάλας. Η Τσάριτι σωριάστηκε με πάταγο στο τραπέζι, που τραντάχτηκε κι έτριξε. Πολλοί Θανατοφάγοι τραβήχτηκαν απότομα πίσω στις καρέκλες τους. Ο Ντράκο έπεσε από τη δική του στο πάτωμα.

«Το φαγητό σου, Ναγκίνι», είπε απαλά ο Βόλντεμορτ, και το μεγάλο φίδι αναδεύτηκε και γλίστρησε από τους ώμους του στο λουστραρισμένο ξύλο.

© J.K. Rowling, 2007 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

ISBN: 978-960-453-282-7
9 789604 532827
ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 05899
ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr